

J. E. RUBIN:

MUZIKANTJE.

PREDMESTNA SLIKA.

Nikdar ni menda solnce posijalo v tisto „sobo“, če se je sploh smelo imenovati soba. Bilo je globoko na dvorišču velike predmestne štirinadstropne hiše, ki so ljudje o nji pravili, da je bila v prejšnjih časih tvornica, skladišče, vojašnica in kdovekaj še vse. Stene so bile mokre in po njih se je le po nekaterih krajih še kazal sled nekdanje slikarije, katero so bili že prebelili, toda je belenje zaradi vlažnosti zopet odpadlo. Tla so bila strohnela, po potih so se kazale luknje, ki so dajale mišim prost vhod v „sobo“. Strop je bil razpokan in tuintam so se videli tramovi in bičje, po kotih so se kazali popravki različnih zidarjev. Velika bela peč je stala v kotu, in ded Balent jo je mašil neprestano zdaj z malto zdaj s testom. Hotel se je vedno greti pri nji, a če so zakurili, se je kadilo po „sobi“, da je Balenta posilil kašelj, solze so mu prišle v oči, pipo je moral vzeti iz ust in odpreti okno in vrata, da je šel dim vun, in je bilo potem še bolj mrzlo.

„Ta nesrečna peč me bo umorila“, je tožil vedno starec. Teta Marička pa sama

ni vedela, ali bi kurila ali pustila kar tako. Nikakor ni bilo prav, kakor je naredila. Če je bil mraz, je sedel ded Balent pri peči in mrmljal sam pri sebi...

„Zakurila bi...“ In je tiščal k peči, tako da je on peč grel, ne peč njega, a po stari navadi je mislil, da bo gorkeje, če se le pri peči tišči. Ob njem je ležala stara harmonika in naslanjal se je nanjo kot na svojo edino družico v življenju.

„Saj sem ti dal groš za drva!“ se je razjezil čez čas.

„Saj bom zakurila“, se je oglasila teta Marička in začela pihati v trske, da bi se razgorele. Pa je bilo naenkrat vse v dimu. Ded Balent pa je počasi vstal in začel potrpežljivo mazati peč, a pomagalo ni nič. Ko je zamazal na enem kraju, je vdaril dim na drugem iz peči in pri vratih se je kadilo kot iz dimnika. Srdito je sedel ded Balent zopet k peči.

„Saj ne vleče“, se je jezila Marička.

„Pa pusti, vraga starega, razbitega“, je zagodrnjal ded Balent.

In to se je ponavljalo dan za dnem vsako zimo, že celo večnost let.